

διανοίας και τὴν λάμψιν τοῦ ἔρωτος ; Δὲν ἔχει τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διὸς και τὰ θελκτικὰ κάλλη τοῦ Ἀπόλλωνος ; Δὲν εἶνε τὸ ὠραιότατον πλάσμα τῆς οἰκουμένης ;

Καὶ ὁ μεσηλιζ δὲν εἶνε και αὐτὸς ὠραῖος ; Ἡ γαληνιαία ἡρεμία τῆς εἰς ἑαυτὴν πεποιθυίας δυνάμεως, ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς στάσεως, ἡ εἰς ἀνδριάντα μᾶλλον ἢ εἰς εἰκόνα ἀρμόζουσα καλλονή, ἡ εὐγενὴς ὑπερφάνεια και ἀξιοπρέπεια, τὸ θάρρος ἄνευ τοῦ θράσους, ἡ χάρις μετασηματισθεῖσα εἰς δύναμιν, ταῦτα πάντα δὲν εἶνε τόσαι καλλοναὶ τοῦ θέρου τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ;

Καὶ τὸ γῆρας τοῦ ὑγιοῦς ἀνθρώπου δὲν εἶνε και ἐκεῖνο πλήρες ποικίλων καλλονῶν ; Δὲν εἶνε δι' αὐτὸ προωρισμένοι οἱ ἀμάραντοι τοῦ λυκόφωτος τῆς ἐσπέρας, ὁ ἡμερος και ἀνώδυνος κάματος, ἡ συμπαθὴς τρυφερότης τοῦ βλέμματος, αἱ ἐπάργυροι καλλοναὶ τοῦ πώγωνος και τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, και πᾶσα ἐκεῖνη ἡ ὀλυμπία μεγαλειότης μακροῦ βίου, διελθόντος ἐν εὐγενεῖ ἀγωνίαι και ἐν ἐργασίαι ;

Ὅχι, ὁ ὑγιὴς ἀνθρώπος δὲν εἶνε ἄσχημος εἰς καμμίαν ἡλικίαν τῆς ζωῆς. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶνε ἄσχημον, εἶνε τὸ παιδίον τὸ καλωπιζόμενον ὡς νεανίας ; εἶνε ὁ νεανίσκος ὅστις βιάζει τὰ ἐφηβικὰ αὐτοῦ χεῖλη ὅπως στολισῆ αὐτὰ διὰ θελγῆτρον ἀνήκοντος εἰς ἡλικίαν ὠριμωτέραν. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶνε φρικῶδες νὰ τὸ βλέπη τις, εἶνε ὁ ρυτιδωμένος γέρον ὁ φέρων μελανοὺς ὡς τὸν ἔθενον βοστρύχους, εἶνε ὁ ἀνθρώπος ὁ μεταμορφωμένος ὀλόκληρος ὡσεὶ ψεῦδος ζῶν, ὡσεὶ πλαστογραφημένος συνάλλαγμα, ὡσεὶ μεταμφισμημένος ὡς ἐν ἀποκρέφῃ ἄλλ' ὑποκρινόμενος πρόσωπον σοβαρόν, ὅμοιος πρὸς παρωδιαν προκαλοῦσαν τὸν θρήνον.

Εἶνε ὠραῖος ὁ φοῖνιζ ὁ ἐκ τῶν φειδωλῶν ἄμμων τῆς ἐρήμου γνωρίζων νὰ ἐξάγῃ τόσον χυμὸν, δι' οὗ ἀποστάζει τὸ μέλι τῶν καρπῶν του ; ὁ παρηγορῶν ἀπὸ τῆς φλογεροῦς ζήρασις τῶν τροπικῶν διὰ τῶν μακρῶν ἀειθλῶν βοστρύχων του. Ἄλλ' εἶνε γελοῖος ἐν τοῖς φυτοκομείαις τῆς Νορθηγίας ὁ μικρὸς ἐκεῖνος κορμὸς τοῦ φοῖνικος, ὁ ἐκ τῆς πλινθίνου φυλακῆς του προβάλλων τὸν βραχίτιον και ὡσεὶ ὀργίλον κλάδον του.

Εἶνε μεγαλοπρεπὴς ἡ ἐπὶ τοῦ ἄλπινειοῦ βράχου πεύκη ἡ ὑψοῦσα τὴν σεβαστὴν και ὑπὸ τῆς χιόνος ἐπάργυρον κεφαλὴν της, και διὰ τῆς θερμαινούσης τοὺς πόδας αὐτῆς χλόης διατηροῦσα αἰωνίως τὸ πράσινον χροῖμα τῶν κλάδων της ὑπὸ τὸν ἥλιον τοῦ Ἰουλίου και ὑπὸ τὰ πάγη τοῦ Ἰανουαρίου. Ἄλλ' εἶνε γελοία ἡ ἐλάτη τῆς Νορ-

θηγίας, ἡ ἐν θερμῷ κήφῳ τῆς Ἰταλίας προτάσσουσα ὄνομα μεγαλύτερον τοῦ ἀναστήματός της.

᾽Ω ἀνθρώπινοι φοῖνικες, ἀφίσατε τὰς χιόνους εἰς τὴν πεύκην !

᾽Ω ἀνθρώπινοι ἐλάται, ἀφίσατε τὸν γλυκὺν τοῦ φοῖνικος καρπὸν εἰς τὸν φοῖνικα !

Ἐκάστη καλλονὴ ἔχέτω τὴν ἀρμόζουσαν εἰς αὐτὴν θέσιν. Ἐκάστη καλλονὴ ἔστω ἀληθής !

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΑΙ ΝΕΑΙ ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ

Τορπίλλαι και τορπιλλοφόρα.

Ἡ ἐφευρέσις τῆς τορπίλλης και τῶν τορπιλλοφόρων, τῶν φοβερῶν τούτων ὀργάνων, παρήγαγεν ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ ναυτικοῦ πολέμου πλήρη ἐπαναστάσιν. Ἄπασα ἡ ἀρχαία τακτικὴ κατεστράφη, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρξε δυνατόν νὰ γείνη οὐδὲν κρίσιμον πείραμα — καθόσον δὲν ἐγένοντο μεταξύ τῶν μεγάλων ναυτικῶν δυνάμεων πόλεμοι ἐν οἷς τὰ τορπιλλοφόρα νὰ δυνηθῶσι νὰ διαδραματίσωσι πρόσωπόν τι — κατανοοῦμεν ὅτι, ὅταν συζητῶμεν περὶ τῆς σχετικῆς ἀξίας τῶν διαφόρων στόλων, συζητοῦμεν περὶ ἀγνώστου. Οὕτω δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο συγκινεῖ οὐ μόνον τὸν ναυτικὸν κόσμον, ἀλλὰ και τὸν τύπον και ἅπαν τὸ κοινόν. Ἄν ἀναγνώσῃ τις ἀπάσας τὰς σπουδαίας γαλλικὰς ἐφημερίδας ὡς και τὰς εἰδικὰς ἐφημερίδας, θέλει ἰδεῖ πόσον ὁ ναυτικὸς κόσμος εἶνε ἀνήσυχος ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς σκηπῆς εἰσόδου τοῦ νέου τούτου μαχητοῦ, ὅστις ἀνέτρεψε διὰ μιᾶς πᾶσας τὰς παραδόσεις τοῦ παρελθόντος.

Και τῶ ὄντι, τὸ τορπιλλοφόρον ἐμπνέει εἶδος βαθείας και μυστηριώδους ἐντυπώσεως και παρ' αὐταῖς τοῖς ναύταις ἡ ἀκόλουθος περιόρις ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ κ. Γκουζάρ « Τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν — Ὠρηκτὰ και τορπιλλοβόλα » εἶνε καταπληκτικὴ ἀπόδειξις. « Εἶνε περιεργότατον, λέγει ὁ ἀρχαῖος ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν, και διδασκτικώτατον νὰ σπουδάσωμεν, ἐφ' ὅσον δυνάμεθα νὰ τὸ πράξωμεν ἐν προσποιητῇ μάχῃ, τὴν ἠθικὴν κατὰστασιν τῶν πληρωμάτων τῶν θωρηκτῶν, ἅτινα γνωρίζουσιν ὅτι κατὰ τὴν νύκτα θέλουσι προσβληθῆ παρὰ τῶν τορπιλλοφόρων. Ἐνῶ ἔτι ἡ σελήνη εἶνε ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, και γνωρίζουσιν ὅτι τὰ τορπιλλοφόρα δὲν θέλουσι παρουσιασθῆ, εἰσὶν οἱ ἀνδρες ἐν προφανεῖ καταστάσει νευρικῆς παραχῆς. Ἐσήμανεν ἡ κατάκλισις, ἀλλ' οὐδεὶς κατεκλίθη, ἅπαντές εἰσιν ἐκεῖ, ἀγωνιῶντες, ἐξερευνῶντες τὸν ὀρίζοντα, παρεξηγοῦντες τὸν ἐλάχιστον κρότον.

Εἶτα ἡ σελήνη ἐξαφανίζεται, ἡ πολεμικὴ ἔγερσις σημαίνει πανταχοῦ, και ἡ ἀγωνία διπλασιάζεται. Τέλος δὲ οἱ σκοπιωροὶ ἀγγέλλουσι τὸν

ἐχθρόν καὶ ἄρχονται κατ' αὐτοῦ πυρὸς διὰ τῶν μυδραλλιοβόλων. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης μέχρις ἐκείνης, καθ' ἣν αἱ ἠλεκτρικαὶ ἀκτῖνες ἐπὶ τέλους τὸ συναντῶσιν, ἡ ἀγωνία πάντων εἶνε ἀληθῶς ἀλγεινὴ καὶ ἐκδηλοῦται διὰ προφανῶν συμπτωμάτων.

Νὰ ὑποπτεύῃ τις τὸν ἐχθρόν—καὶ τίνα ἐχθρόν;—τόσῳ πλησίον ἑαυτοῦ! Νὰ διαλογίζηται μὴ οὗτος εἶνε ἴσως ἤδη ἐν βολῇ τορπίλλης καὶ νὰ μὴ διακρίνῃ αὐτόν; νὰ ὑποκύψῃ χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ὑπερασπισθῇ, χωρὶς νὰ βάλῃ μίαν κἄν βολὴν τηλεβόλου! Εἶτα, αἰφνὴς φαῖόν τι σημείον ἀναφαίνεται ἐν ταῖς φωτειναῖς ἀκτῖσι. Φαίνεται ὅτι κτύπημά τι μαγικῆς βράβδου μετεμόρφωσε τὸ πᾶν ἐπὶ παρουσίᾳ γνωστοῦ κινδύνου: ἕκαστος ἀναλαμβάνει τὴν ἀταραξίαν του καὶ τὴν ψυχραμίαν του. . . . »

Ἡ ἀόριστος αὕτη, ἀλλ' ἀλγεινὴ συγκίνησις ἐξηγηταὶ ἀναγινωσκομένης τῆς δραματικῆς διηγήσεως τῆς προσβολῆς σινικοῦ θωρηκτοῦ παρὰ γαλλικοῦ τορπιλλοφόρου ἐν τῇ μάχῃ τῆς Φου-Τσεῦ.

« Ἡ ἐνέργεια τοῦ τορπιλλοφόρου εἶνε τρομερά, λέγει ἡ ἔκθεσις, οἱ ὀδηγοῦντες δὲ τοῦτο διατρέχουσι τὸν σοβαρώτερον κίνδυνον. Ἐν μόνον τῶν ὀγκωδῶν βλημάτων τοῦ ἐχθροῦ δύναται νὰ τὸ κατακερματίσῃ, καὶ ὅταν τὸν πλησιάζῃ, τὰ πολυβόλα καὶ ὁ τυφεκισμὸς θέλουσιν ἐπενέγκει ἐπὶ τοῦ καταστρώματός του ὀλεθρίας φθοράς. Οὕτω δὲ ἡ ἐπὶ τορπιλλοφόρου ἐπιτίβασις εἶνε δίπλωμα ἀνδρείας. Φαντάζεσθε τὸν ἀξιωματικόν, διοικητὴν τορπιλλοφόρου λαμβάνοντα διαταγὴν νὰ μεταβῇ ὅπως βυθίσῃ ἐχθρὸν σκάφος; Πᾶς κίνδυνος δι' αὐτόν. Ἡ θάλασσα, ἡ κρύπτουσα καὶ προστατεύουσα αὐτόν ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τῆς ἐκστρατείας του, μέλλει ἴσως μετὰ στιγμὴν νὰ κυλίῃ τὸ πτώμα του. Ὁ ἀντίπαλος μέλλει νὰ τὸν κατακεραυνοβολήσῃ διὰ βροχῆς χάλυβος, χυτοσιδήρου καὶ μολύβδου. Αὕτη ἔτι ἡ τορπίλλη ἡ μεθ' ἑαυτῆς φέρουσα τὸν τρόμον, δύναται νὰ πληχθῇ παρὰ βλήματος καὶ νὰ διαρρηχθῇ ἀνατινάσσουσα τὸ τορπιλλοφόρον.

Ἡ μάχη ἤρξατο. Τὰ σκάφη τοῦ στόλου ἤρξαντο τοῦ πυρός. Αἱ ὀβίδες πίπτουσι βροχηδὸν πανταχόθεν. Ἐν τῶν ἡμετέρων καταδρομικῶν, κανοβολούμενον ἐκ τοῦ δεξιοῦ πλευροῦ παρὰ φρουρίου ἐκ δώδεκα πυροβόλων Κρούπ, προσεβλήθη ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ πλευροῦ παρ' ἐχθρικοῦ θωρηκτοῦ. Σημὰ τι ἀναβιβάζεται ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ τῆς ναυαρχίδος καὶ τὸ τορπιλλοφόρον ἐκινεῖ. Ὁ ἐχθρὸς κατασκοπῶν βλέπει τὴν κίνησιν. Γινώσκει τὸν ἀπειλοῦντα αὐτόν κίνδυνον καὶ συγκεντρῶν πάραυτα ἅπαν τὸ πῦρ του ἐπὶ τοῦ μικροῦ τούτου φαιοῦ σημείου, ὅπερ προχωρεῖ ταχέως πρὸς αὐτόν. Τρία μίλλια τοὺς διαχωρίζουσι καὶ ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ τορπιλλοφόρον δέκα μόνον λεπτὰ ὅπως τὰ δι-

ανύσῃ. Ἐὰν δὲ δὲν βυθισθῇ πρὶν διατρέξῃ τὴν ἀπόστασιν ταύτην, τὸ θωρηκτὸν ἀπόλετο. Ὅθεν οἱ πυροβοληταὶ σκοπεύουσι τὰ πυροβόλα μετ' ἀκριβοῦς φροντίδος. Αἱ πρώται ὀβίδες διέρχονται ἀρκούντως μακράν, ἀλλὰ τὸ ρίμμα διορθώθη καὶ ἤδη πίπτουσι τόσῳ πλησίον τοῦ τορπιλλοφόρου, ὥστε ἀναρρίπτουσι τὸ ὕδωρ ἐπὶ τοῦ καταστρώματός του. Ἰδοῦ μία πίπτουσα ἐπὶ τῆς πρώρας. Πίδαξ ὕδατος ὑψηλὸς κατὰ δέκα μέτρα ἀποκρύπτει τὸ τορπιλλοφόρον, ὁ ἐχθρὸς τὸ νομίζει βεβουθισμένον καὶ ἐκβάλλει ἐν ἀπειρον οὐρρά! Ἀλλὰ τὸ βλήμα ἀνεπήδησε καὶ διῆλθεν ἄνωθεν. Ὁ πίδαξ ἀναπίπτει ὡς βροχὴ καὶ τὸ γενναῖον μικρὸν σκάφος ἀναφαίνεται, διαρρέομενον ἐξ ὕδατος ὡς εἰ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης καὶ τρέχον πάντοτε ὀλοταχῶς ἔμπροσθεν νέας ἀπειλῆς θανάτου.

Εἰσὶν ἐννέα ἐν ὄλῳ ἐντὸς τοῦ μικροῦ τούτου σκάφους καὶ βαίνουσι ὅπως προσβάλωσιν εἰδός τι λεβιάθαν, ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει πολυάριθμον πλήρωμα. Δὲν εἶνε πάλῃ ἐνὸς κατὰ δέκα, ἀλλ' ἐνὸς κατὰ ἑκατόν. Οὐδεμίαν λέξις ἀπηγγέλθη ἐκτὸς τῶν ἀναγκαιῶν παραγγελμάτων. Οἱ ἄνδρες οὗτοι, οὗς ὁ θάνατος ἐγγίζει διὰ τοῦ δακτύλου, εἰσὶ σιωπηλοὶ καὶ σύννοες. Καὶ μὴ νομίσητε ὅτι ἀδιαφοροῦσι περὶ τοῦ κινδύνου. Δὲν σκέπτονται τοῦναντίον ἢ περὶ τούτου. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τοῦ δερματός των, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως. Δέον ὅπως ἡ τορπίλλη δῆξῃ τὰ πλευρὰ τοῦ ἐχθρικοῦ σκάφους. Μετὰ ταῦτα, ἐὰν βυθισθῶσι, τόσῳ χειρότερα!

Πάντες οἱ ὀφθαλμοὶ εἰσι προσηλωμένοι, πάντα τὰ νεῦρα εἰσι τεταμένα πρὸς τὸν ἐπιτευκτέον σκοπόν. Δὲν ἀπέχουσι πλέον ἢ πεντακόσια μέτρα. Τὰ βλήματα τῶν πολυβόλων συμμίγνυνται μετὰ τῶν ὀβίδων καὶ σαροῦσι τὸ καταστρώμα. Πάντα τὰ ξύλινα μέρη κατακόπτονται παρὰ τῶν σφυρηλάτων βολίδων. Διαρκῆς πῦρ τυφεκίου ἄρχεται ἐκ τῶν θωρακίων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ αἱ βολίδες, διερχόμεναι διὰ τῶν σπανίων ἀνοιγμάτων, ἔθηκον ἤδη τρεῖς ἄνδρας ἐκτὸς μάχης. Εἰσὶ κατακεκλιμένοι ἐν τῇ γωνίᾳ, εἰς ἣν ἠδυνήθησαν νὰ συρθῶσι, διότι δὲν ἔχουσι τὸν καιρὸν νὰ σκεθῶσι περὶ αὐτῶν καὶ δὲν θέλουσι δυνηθῆναι ἢ ἀσχοληθῶσι περὶ τῶν τραυματιῶν ἢ μετὰ δύο λεπτά, ὅταν ἡ τύχη πάντων ἀποφασισθῇ.

Τὸ τορπιλλοφόρον μέλλει νὰ ἐγγίσῃ τοῦ σκοποῦ. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκστρατείας ἐξησφαλίσθη, διότι τὸ ρίμμα τῶν ὀβίδων εἶνε ἀνίσχυρον ἀπὸ τῆς μικρᾶς ταύτης ἀποστάσεως. Ὁ τυφεκισμὸς δὲν δύναται νὰ βυθίσῃ τὸ τορπιλλοφόρον, δὲν δύναται ἢ νὰ φονεύσῃ ἀνθρώπους. . . . τοῦτο δὲν εἶνε σπουδαία ὑπόθεσις!

Ἦδη δέον ὁ πλοίαρχος νὰ ἔχῃ διαγνωστικὸν ὄμμα καὶ ἀταραξίαν, οἱ ἄνδρες του δέον νὰ ἐκτελῶσι τὰς διαταγὰς του μετὰ ταχύτητα ἀστρα-

πῆς, διότι ἡ τορπίλλη βαλλομένη ἐν δευτερόλεπτον ταχύτερον θέλει ἀποτύχει τοῦ κεραυνοβόλου ἀποτελέσματός της, καὶ ἐὰν βραδύνωσιν ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον, τὸ μικρὸν σκάφος θέλει θραυσθῆ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος κατὰ τῶν πλευρῶν τοῦ ἰσχυροῦ του ἀντιπάλου.

Ἐγγίζουσι σχεδὸν πρὸς τὸ ἐχθρικὸν σκάφος. Αἱ διὰ τῆς χειρὸς ριπτόμεναι χειροβομβίδες ἀναπηδῶσι διαρρηγνύμεναι. Εἰς ἀνὴρ φονεύεται, ὁ πλοίαρχος τραυματίζεται φρικῶδως εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ συνέχων ἑαυτὸν δι' ὑπερτάτου ἀγῶνός, συγκατούμενος εἰς τὸν τοῖχον, μένει ἔτι ὄρθιος. Πελοιδνός, περιρροόμενος ἐξ αἵματος, φοβερός ἐξ ἀταραξίας καὶ γενναιότητος, ἔχων τὸ ὄμμα πάντοτε προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἐχθροῦ:

«— Προσοχή!... Ρίψατε!!!

Τὸ τρομερὸν μηχανήμα ἐρρίφθη. Ἐν κύμα ἀκόμη παράγεται καὶ φρικώδης κριγμὸς ἀκούεται, παρακολουθούμενος ὑπὸ πενθίμου κραυγῆς ἄλλους. Ὁ πυγμαῖος ἐνίκησε τὸν γίγαντα!

— Ἐπὶ δεξιὰ ὅλως! — καὶ τὸ μικρὸν σκάφος, στρεφόμενον ταχέως περὶ ἑαυτὸ, ἀπομακρύνεται ὀλοταχῶς, ἐνῶ τὸ ἐχθρικὸν θωρηκτὸν βυθίζεται ἐν τοῖς κύμασι.

Μετὰ δέκα λεπτά, ἐπανευρίσκειται ἐν τῇ θέσει του παρὰ τῷ ναυάρχῳ, ὅστις προσκαλεῖ τὸν πλοίαρχον ὅπως τὸν συγχαρῆ. Φέρουσιν αὐτὸν ἐπὶ φορείου. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ μάχη ἐξακολουθεῖ. Νέος ἀγὼν μέλλει ἴσως νὰ καταστῇ ἀναγκαῖος. Ταχέως διορίζεται προσωρινὸς πλοίαρχος καὶ τέσσαρες ἄνδρες ὅπως συμπληρώσωσι τὸ μικρὸν πλήρωμα, καὶ ἰδοὺ τὸ τορπιλοφόρον ἑτοιμὸν ὅπως ἐκτελέσῃ νέαν ἀποστολήν. Ἐπιβιβάζονται νέοι ἥρωες.»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

N. K. ΓΟΥΛΙΜΒΕ
Λοχαγὸς τοῦ Ναυτοβολικοῦ.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἦτο χειμῶν καὶ ἐκαθήμεν μετὰ τοῦ πάππου μου πλησίον τῆς ἐστίας.

— Αὐτὴν τὴν ἑσπέραν, παιδί μου, μοὶ εἶπεν ὁ ἐξαίρετος γέρον, θὰ σοῦ διηγηθῶ ὄχι μῦθον, διότι εἶσαι πλέον μέγας, ἀλλὰ καὶ ἄλλο, τὸ ὁποῖον νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ζωὴν σου.

— Λοιπὸν, παππούλη, ἀπήντησα, λέγε, σὲ ἀκούω.

Ὁ γέρον ἤνοιξε τὴν ἀργυρᾶν ταμβακοθήκην του, ἔλαβε μίαν πρέζαν ταμβακού, τὴν ἔφερεν εἰς τὴν ῥινά του, ἔθεσε τὴν ἀριστερὰν κνήμην του ἐπὶ τῆς δεξιᾶς καὶ ἐξηκολούθησε·

— Σὲ προειδοποιῶ, παιδί μου, ὅτι θὰ σοῦ διηγηθῶ πράγματα σοβαρά.

— Τὰ σοβαρὰ ποτὲ δὲν μὲ κουράζουσι ὅταν μοῦ τὰ διηγηθῆται ὁ παππούς.

Τὴν παιδικὴν ταύτην κολακείαν ἀκούσας ὁ γέρον ἐμειδίασε.

— Νὰ ἐνθυμησῶ κακὰ, μικρέ μου, τὸ ῥητόν: *Ποτὲ νὰ μὴν ἐκδέσσαι πρὶν στρώσης τὸ κρεβάτι σου!*

— Ἄλλὰ, παππούλη μου, αὐτὸ δὲν τὸ καταλαμβάνω πολὺ κακὰ. Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, τί σημαίνει;

— Ἐχεις δίκαιον, παιδί μου. Πρέπει νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω. Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει ὅτι ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος ποτὲ δὲν πρέπει νὰ δίδῃ ὅλα ὅσα ἔχει πρὶν ἀποθάνῃ.

Προφανῶς αὐτὴ ἡ ἐξηγήσις καθίστα μὲν τὸ ῥητόν σαφέστερον, ἀλλ' ἦτο πολὺ μελαγχολικὴ. Τὰ παιδιά θλίβονται, καὶ δικαίως, ὅταν ὁμιλῆ τις πρὸς αὐτὰ περὶ θανάτου.

Ὁ παππούς μου τὸ ἐνόησε καὶ ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ.

— Σὲ προειδοποίησα ὅτι θὰ σοῦ ὁμιλήσω διὰ πράγματα σοβαρὰ. Θὰ σοῦ διηγηθῶ ὄχι μῦθον ἀλλ' ἀληθινὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἐνθυμούμαι, διότι ἔγεινεν ὅταν ἤμην νέος.

Ἄκουσε λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν καὶ νὰ τὴν διηγηθῆς καὶ σὺ εἰς τὰ ἐγγόνια σου, διότι εἶνε διδακτικὴ. Πρέπει νὰ τὴν εἰξέυρουσι ὅλοι αἱ οἰκογένειαι.

Πρὸ ἐξήντα περίπου χρόνων ἐγνώρισα γέροντα σεβάσμιον ὀνομαζόμενον Χαρίδημον * * *. Εἶχεν ἀναχωρήσει μικρὸς μὲ εἴκοσι μόνον φράγκα, ὅταν δὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, εἶχε περιουσίαν τριακοσίων χιλιάδων φράγκων. Δι' αὐτὸ τὸν ὠνόμασαν ὁ πλοῦσιος.

Ἡ σύζυγός του ἀπέθανε καὶ εἶχε μόνον μίαν θυγατέρα δεκαεννέα ἐτῶν. Ἡ θυγάτηρ του ἦτο ἡ μόνη χαρὰ του, καὶ τὸ προσφιλέστερον ὄνειρόν του ἦτο νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ ἕνα καλὸν νέον πρὶν ἀποθάνῃ. Πρῶτ' λοιπὸν καὶ ἑσπέρας παρεκάλει τὸν Θεὸν εἰς τὴν προσευχὴν του νὰ τοῦ στείλῃ ἕνα καλὸν γαμβρόν.

Ἡ Μαρία, (τοιοῦτοτρόπως ὀνομάζετο ἡ θυγάτηρ τοῦ γέροντος) ἦτο πλούσια καὶ ὡραία, ὁ δὲ Θεὸς βεβαίως θὰ τῆς ἔστειλε καλὸν σύζυγον.

Ἐπαρουσιάσθησαν δέκα ἢ δώδεκα, ἀλλ' ὁ Χαρίδημος ἐπροτίμησεν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ἡ θυγάτηρ του. Ὁ νέος ἦτο καλὸς· εἰξυρεν ὀλίγον ἀπὸ ὅλα, εἰξυρεν ὀλίγα γαλλικὰ, ὀλίγον χορὸν, ὀλίγην μουσικὴν, ὀλίγην ζωγραφικὴν, δὲν εἰξυρεν ὅμως κανὲν ἐπάγγελμα.

Ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἔβλαπτε· μήπως ἡ νέα δὲν ἦτο πλούσια καὶ διὰ τοὺς δύο;

Ἀφοῦ ἔγεινεν ὁ γάμος, ὁ γέρον Χαρίδημος ἐπροσκάλεσε τὰ τέκνα του καὶ τοὺς εἶπε·

«— Πολὺ καλὰ καταλαμβάνετε, παιδιά μου, ὅτι τίποτε δὲν ἀγαπῶ εἰς τὸν κόσμον περισσό-